USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Q. C. N.**, zast. JUDr. Bc. Marcelou Oškrdovou, advokátkou se sídlem Národní 416/37, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2022, č. j. OAM-859/ZA-ZA11-HA13-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 8. 2022, č. j. 16 Az 4/2022-21,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 7. 11. 2019, sp. zn. 2 T 56/2019, shledán vinným ze spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, za což mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců a trest vyhoštění v délce 10 let. První z uvedených trestů vykonal dne 3. 10. 2021. Dne 13. 10. 2021 podal k žalovanému žádost o udělení mezinárodní ochrany.

[2] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[3] Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji napadeným rozsudkem zamítl. Krajský soud konstatoval, že námitka, že ve výroku rozhodnutí žalovaného není uvedeno zmocňovací ustanovení, je lichá, neboť „[ž]*alovaný má povinnost zhodnotit, zda je možné žalobci udělit mezinárodní ochranu dle výše uvedených ustanovení. V případě, že neshledá důvody pro udělení jedné z výše uvedených forem mezinárodní ochrany, vydá žalovaný rozhodnutí o jejím neudělení*“. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 11. 2021, č. j. 15 A 230/2018-49, který však na nynější věc nedopadá. Žalobce, veden obavou z trestního postihu za výše uvedený zločin, tvrdil, že ve Vietnamu hrozí za některé trestné činy trest smrti. Neuvedl však, že by se obával dvojího postihu, a taktéž on ani jeho zástupkyně nedoplnili spis o údaje, které by žalobcovy obavy osvědčily. Krajský soud zdůraznil, že břemeno tvrzení i břemeno důkazní má žalobce, který pouze uvedl, že

žádostí o mezinárodní ochranu sleduje legalizaci svého pobytu. Dále uvedl, že má na území ČR přítelkyni a také je mu ve Vietnamu finančně nedostupná léčba jater. Žalobce před odjezdem z Vietnamu neměl problémy se státními orgány ani nejevil zájem o politiku a veřejný život. Krajský soud shledal, že žalovaný uvážil všechny skutečnosti relevantní pro udělení mezinárodní ochrany a nepochybil, jestliže ji žalobci neudělil.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti vymezil rozsah přezkumu jedinou námitkou. Trvá na tom, že žalovaný pochybil, jestliže ve výroku neuvedl, podle jakého ustanovení rozhodl. Jeho rozhodnutí tak neobsahuje náležitosti podle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). S touto námitkou se navíc krajský soud vypořádal nedostatečně. Zákon o azylu žalovaného nezmocňuje k tomu, aby mezinárodní ochranu „neudělil“. Žádost může „zamítnout“, jestliže shledá, že pro to existují důvody. Svým postupem ve stěžovatelově věci porušuje zásadu zákonnosti, neboť orgán veřejné moci si nemůže počínat libovolně. Svá tvrzení podporuje stěžovatel odkazy na § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a na § 68 a § 75 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Postup žalovaného je podle stěžovatele v rozporu „s myšlenkou právního státu“, neboť není zřejmé, podle jakého předpisu postupoval. Stěžovatel také znovu odkázal na rozsudek, který krajský soud neshledal přiléhavým. Stěžovatel však na jeho použití v nynější věci trvá. Vzhledem k výše uvedenému navrhl, aby Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný zopakoval své vyjádření k žalobě a navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] NSS posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se NSS ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního NSS podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve kterém interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto usnesení může jednat v těchto případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu

shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Kasační stížnost není přijatelná.

[10] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také obecnou námitku nepřezkoumatelnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS také tímto důvodem a pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Krajský soud zevrubně rekapituloval závěry žalovaného a přehledně vylíčil, jaké důvody jej vedly k zamítnutí žaloby. Ostatně stěžovatel nyní pouze obecně odkázal na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a námitku nepřezkoumatelnosti blíže nerozvedl, resp. pouze obecně označil rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro absenci odkazu na zmocňovací ustanovení ve výroku napadeného rozhodnutí. Obecný nesouhlas se závěry správního orgánu a následně krajského soudu však nemůže způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Rozsudek krajského soudu výše uvedenými vadami netrpí, je srozumitelný, založený na seznatelných důvodech, a je tedy přezkoumatelný.

[11] Jedinou věcnou námitkou stěžovatele je údajná absence uvedení zmocňovacího ustanovení ve výroku rozhodnutí žalovaného. Tato vada má dle stěžovatele přesah do samé zákonnosti rozhodnutí, neboť z ní dovozuje porušení zásady zákonnosti. Požadavky na výrokovou část a samotný výrok správního rozhodnutí podle § 68 odst. 2 správního řádu se NSS zabýval v rozsudku ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011-118. V něm uvedl, že „[u]*rčitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu či při vymezení předmětu řízení) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by totiž bylo přepjatým formalismem (srov. VEDRAL, J. Správní řád. Komentář. Praha: Bova Polygon, 2006. s. 401-405)*“. Totéž zopakoval také v rozsudku ze dne 22. 7. 2021, č. j. 6 Azs 114/2021-46, v němž konstatoval, že „[...]*nevyvstaly ani žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany a stěžovatelé nic takového nenamítají. Neuvedení kompetenčních ustanovení ve výroku rozhodnutí žalovaného tudíž také samo o sobě nemá vliv na zákonnost rozhodnutí napadeného žalobou* “.

[12] Nadto NSS dodává, že z napadeného rozhodnutí lze seznat, že žalovaný uvedl příslušná ustanovení zákona o azylu, podle nichž rozhodoval. Právě tento zákon byl pro rozhodnutí ve věci klíčový. Z dikce tohoto zákona je navíc zřejmé, že jestliže v případě splnění určitých podmínek žalovaný mezinárodní ochranu udělí, pak v případě, že naplněny nejsou, naopak ochranu neudělí.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] NSS kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl podle § 104a s. ř. s., neboť neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2023

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu